

ἀναπιασμένο καλὸ δὲν πιάνεται *Λεξ. Δημητρ.* Συνών. ἀναγ-
γέλλω 1, ἀναγορεύω 2, ἀναγορίζω, ἀναθιβολεύω 2,
ἀποχτυπῶ. Πβ. ἀναγογγύζω 1. 9) Ὀνειδίζω
τινά, κατακρίνω *Ἡπ. κ. ἀ.* — *Λεξ. Δημητρ.*: Τί μ' ἀνα-
πιάν'ς; *Ἡπ.* Τὸ καλὸ ποῦ σοῦ θέλω, μὴν ἀναπιάνης ἄλλη
φορὰ τὰ κορίτσια μου *Λεξ. Δημητρ.* Ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον
ἀναπιασμένος αὐτόθι. Συνών. ἀναγγέλλω 1 β, γλωσ-
σοδέρνω, γλωσσοτρώγω, κακογλωσσεύω, κακο-
γλωσσῶ, κακολογῶ, καταλαλῶ, κατασέρνω,
ξεσέρνω. 10) Ἀνακρίνων τινὰ μὲ πλάγιον τρόπον προσ-
παθῶ νὰ μάθω τὰ μυστικά του Κάρπ. Κρήτ. (Σητ. κ. ἀ.):
Ἐπῆγα ἐγὼ κ' ἐνέπιασά τονε, μὰ δὲ μοῦ τό 'πε τὸ μυστικὸ
Κρήτ. Ἀνέπιασέ τονε, βὰ' σοῦ μολοήσῃ τὴν ἀλήθεια αὐτόθι.
Ἄμα τότε νεπιάσῃς, θὰ σοῦ πῇ ἄνε δὲ πῆρε Σητ. Τίαν ἦρτες
καὶ μ' ἀνεπιάνεις; Κάρπ. || Παροιμ.

Ἀνέπιασε τὸν παλ-λαρόν νὰ μάθῃς τὴν ἀλήθειαν
(παλ-λαρός = παλαβός, μωρός, ἀνόητος) Κάρπ. 11)
Ἐνεργ. καὶ μέσ. προάγομαι οἰκονομικῶς Ἀνδρ. Κρήτ.
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σῦρ. (Ἐρμούμ.) κ. ἀ.: Ἀπὸ μιὰ ἀελαῖα
ποῦ 'χε ἐνέπιασε κ' ἤκαμε ὁλόκληρο ζευγάρι Α.Κρήτ. Φτωχὸς
ἦτονε, μὰ μὲ τὴ βροκοπή του σιγὰ σιγὰ ἐνέπιασε κ' ἐγένηκε
πλούσιος Δ.Κρήτ. Ἐχω δυνὸ χρόνια ποῦ ἀνάπιασα καὶ ἔκαμα
δέκα πρόβατα αὐτόθι. Ἐχασε πολλὰ, μὰ ὕστερα ἀνάπιασε
πάλι Ἀνδρ. Ἀναπιάστηκεν ὁ δεῖνα Ἐρμούμ. Ἐνεπιάστηκε
κοδὰ μας καὶ τώρῃ δὲ μᾶσε γνωρίζει Ἀπύρανθ. Συνών.
ἀναλαβαίνω 3, ἀναπλωρίζω Β 1, πιάνομαι (ιδ.
πιάνω). 12) Μέσ. ἀναλαμβάνω, ἐνισχύομαι σωμα-
τικῶς Ἀνδρ. Θήρ.: Ἀνεπιάνει' ἡ καρδιά μου σὰν φάω
Θήρ. Ἀνεπιάστηκε λιάτσι ἡ δεῖνα Ἀνδρ. Συνών. ἀναδίνω
Β 1 γ, ἀναζουμῶνω, ἀναζῶ Α 1, ἀναθάλλω Α 2,
ἀνακαρῶνω (Ι) 1, ἀναπλωρίζω Β 2, ἀναπουπου-
λίζω, δυναμῶνω, καρδαμῶνω.

ἀνάπιασμα τό, σύνθηθ. ἀνέπιασμα Κάρπ. Α.Κρήτ.
Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σάμ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπιάνω.

1) Ἡ ἀναζύμωσις τῆς προζύμης πρὸς αὔξησιν τῆς
ποσότητος διὰ τῆς προσθήκης ἀλεύρου καὶ ὕδατος προ-
κειμένου νὰ χρησιμοποιηθῇ διὰ τὸ προσεχὲς ζύμωμα
σύνθηθ.: Τὸ ἀνάπιασμα τοῦ προζυμοῦ σύνθηθ. Μὲ βρῆτδε
ἀπάνω 'ς τ' ἀνάπιασμα Πελοπν. (Τρίκκ.) Ἀνέπιασμα προ-
ζ'μοῦ Χαλκιδ. || Φρ. Βρισκόμαστε 'ς τ' ἀναπιάσματα (δια-
πραγματευόμεθα κάποιον συνοικέσιον. Πβ. ἀναπιάνω 2)
Τρίκκ. Συνών. ἀναδόρωμα, ἀνακίνημα 2, ξανά-
νρωμα. β) Προζύμι Σάμ. Σκόπ.: Δὲ γίν'κι καλὸ τοῦ
φουμί, γιατί ἦτανι λίγον τ' ἀνάπιασμα Σκόπ. Συνών. ἀνα-
δεμῆ 2 β, ἀνάπημα 2, μαγιά, προζύμι. 2) Ὁ χρη-
σιμοποιούμενος πρὸς ἀναπαραγωγὴν, ἐπὶ ζώων Κρήτ.:
Ὁζῶ γι' ἀνάπιασμα. || Φρ. Καλὸς γι' ἀνάπιασμα ἡ σόι γι' ἀνά-
πιασμα (εἰρων. ἐπὶ ἀνθρώπου οὐδενὸς ἀξίου). 3) Γόνος,
τέκνον Κρήτ.: Φρ. Διαόλου ἀνέπιασμα! (ἐπὶ παιδίου λίαν
ζωηροῦ). Συνών. διαβολόπαιδο, διαβολόσπαρμα,
διαβολόσπορος. 4) Ἐναρξίς πράξεώς τινος Ἡπ.
Σκόπ. κ. ἀ. — *Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ.*: Τὸ ἀνάπιασμα τῆς
δαντέλλας *Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.* || Ἀσμ.

Ἡ ἀγάπη 'ς τ' ἀναπιάσματα εἶναι γλυκειὰ σὰ μέλι

κι ὅταν ἐρῇ 'ς τὸ χωρισμό, τότε ὁ Θεὸς τὸ ξέρει

Ἡπ. 5) Κακολογία, ὀνειδισμός, δυσφήμησις Ἡπ.
— *Λεξ. Πρω. Δημητρ.* Συνών. ἀναγέλασμα 1, ἀνά-
γελο 1, ἀναγόρεμα 2. β) Μετων. τὸ κακολογούμενον,
τὸ ὀνειδιζόμενον πρόσωπον Ἡπ. — *Λεξ. Πρω. Δημητρ.*:
Εἶσαι τ' ἀνάπιασμα τῶν ἀνθρώπων Ἡπ. Μὲ τὰ φερσίματά
σου ἔγινες τῆς γειτονιάς τ' ἀνάπιασμα *Λεξ. Πρω. Ἐγινε*

τ' ἀνάπιασμα τοῦ κόσμου *Λεξ. Δημητρ.* Συνών. ἀναγέ-
λασμα 2, ἀναγέλαστρον 1, ἀνάγελο 2. 6) Ἡ
δι' ἐμμέσου τρόπου ἀνάκρισις τινος πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ
μυστικοῦ του Κρήτ.

*ἀναπιασματερὸ τό, ἀνιπιασματερὸ Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάπιασμα καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ερό.

Δοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον φυλάττεται τὸ προζύμι.

ἀναπιαστάδα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναπιαστὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -άδα (Ι).

Μέρος ὑφάσματος, τὸ ὁποῖον χρωματίζεται περισσότε-
ρον τῶν ἄλλων μερῶν, ὅταν τοῦτο τεθῇ ἐντὸς βαφικοῦ
ὕγρου (δηλ. πιάνει μεγαλυτέραν ποσότητα βαφῆς): Ἐπῆγα
νὰ βάψω τὸ φουστάνι μου, μὰ τὸ χάλασα, γιατί ἔκαμινε
ἀναπιαστάδες. Ἐβαλα 'ς τὸ λουλάκι τὸ παννί, μὰ μοῦ 'καμεν
ἀναπιαστάδες.

ἀναπιαστής ὁ, ἀμάρτ. ἀνεπιαστής Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπιάνω.

Ὁ ἐμμέσως προσπαθῶν νὰ ἀνακρίνῃ τινὰ διὰ νὰ μάθῃ
τὸ μυστικόν του: Τοῦ διαόλου τὸν ἀνεπιαστή ποῦ βρέθηκε
νὰ μὲ 'νεπιάνῃ! Ἀνεπιαστή σ' ἔβαλε γιὰ νὰ μὲ 'νεπιάσῃς;

ἀνάπιαστος ἐπιθ. Ἡπ. — *Λεξ. Πρω. Δημητρ.*

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναπιαστὸς < ἀναπιάνω. Περὶ τοῦ
ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερητικὴν διὰ τὴν προ-
παροξυτονίαν ιδ. ἀ- στερητ. 2 α.

1) Ὁ μὴ ἀναζυμωθείς Ἡπ. — *Λεξ. Δημητρ.*: Προζύμι
ἀνάπιαστο Ἡπ. 2) Ὁ μὴ ὀνειδιζόμενος ἢ ὁ μὴ δυνά-
μενος νὰ ὀνειδισθῇ ἐνθ' ἑαυτῶν.

ἀναπικροῦμαι Καπ. (Σίλατ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. *πικροῦμαι < πικραί-
νομαι, δι' ὃ ιδ. πικραίνω.

Ὁδύρομαι, ὀλοφύρομαι: Ἀσμ.

Ἐχω καὶ μιὰ ξανθ' ἀδελφή, κλαίει κι ἀναπικροῦται.

Τί κλαίς τί κλαίς, ἔ ἀδελφή μ', καὶ τί ἀναπικροῦσαι;

ἀναπινάδα ἡ, Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπίνω διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άδα (Ι).

Μαστίχα ἀναμιχθεῖσα ἔνεκα βροχῆς μετὰ τοῦ ὑπεστρω-
μένου εἰς τὸ μαστιχόδενδρον λευκοῦ χώματος. Συνών.
νεροπινάδα.

ἀναπινάριος ἐπιθ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπίνω διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άριος.

1) Ὁ ἀπορροφῶν καὶ ἀναδίδων τὸ ἐν ἑαυτῷ ὕγρον:
Μπότιης ἀναπινάριος. 2) Ὁ ἀποβάλλον ἐκ τοῦ στόμα-
τος, ὁ ἀποπτύων τὴν τροφήν, ἐπὶ βρέφους: Οὔ, φωτιά νὰ
σὲ κάψῃ, ἀναπινάριος! (ταῦτα λέγει τροφὸς πρὸς βρέφος
ἀποπτύον τὴν τροφήν).

ἀναπίνω Κεφαλλ. Πελοπν. (Γέρμ. Λακων. Μάν.)

— *Λεξ. Βλαστ.*

Τὸ ἀρχ. ἀναπίνω.

1) Ἀπορροφῶ Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.) — *Λεξ.*
Βλαστ.: Τὸ σφουγάρι ἀναπίνει τὸ νερὸ Κεφαλλ. Τὸ χαρτί
ἀνάπτε (ἐνν. τὸ νερὸ) Λακων. 2) Ἀναδίδω ὕγρασίαν
Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.): Ὁ τοῖχος ἀναπίνει Λακων.
Ὁ βότιης ἀναπίνει Κεφαλλ. Συνών. ἀζουδιῶ, ἀναδίνω
Α 3, ἀναδοιῶ 1, ἀναζουδιῶ, ἀναλείχω 3, ἀναλι-
γδίζω 1, ἀναξερῶ. 3) Ὑγραίνομαι ἐκ τῆς ἐξώτε-

ρικῆς ὑγρασίας Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.): Ἀναπίνει ἡ βαρούτη.
Ἀναπίνουτε τὰ οὐκα.

ἀνάπλα ἡ, (I) Κάμπ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάπλι κατὰ τύπ. μεγεθυντικόν.

1) Μάλλινον κλινοσκέπασμα ἐνθ' ἀν.: Ἐσκεπάστηκε μὲ μιὰ ἀνάπλα Κρήτ. β) Ὑφασμα πλατὺ ἀπλούμενον ὑπὸ τὰς ἐλαίας καὶ ἀμυγδαλαῖς πρὸς εὐκολωτέραν συγκομιδὴν τοῦ διὰ ραβδισμού καταπίπτοντος καρποῦ Κρήτ.: Στρώσε το' ἀνάπλες νὰ βγῶ νὰ ραβδίσω το' ἐλαίεες. Συνών. λαιοπάπνα, λαιόπαννο, λαιοσέντονο. 2) Μετων. γυνὴ μεγαλόσωμος καὶ χονδρὴ Κάμπ. Συνών. χοντρεῖλλα ἢ χοντρεῖλλω.

***ἀνάπλα** ἡ, (II) ἀνάμπλα Ἡπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. ἀπλά.

Ἀνεσις: Δὲν ἔχω ἀνάμπλα (εἶμαι πολυάσχολος). Δὲν ἔχω ἀνάμπλα νὰ σταθῶ (δὲν ἠμπορῶ νὰ εὗρω ἄνεσιν).

ἀνάπлага ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀνέπлага Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάπлагος.

Πλαγίως, οὐχὶ κατ' εὐθεΐαν διεύθυνσιν πρὸς τὴν κορυφὴν: Ἀνέπлага ν' ἀνέβης 'ς τὸ βουνό, γιατί ἀλλεῶς δὲ βορεῖς.

ἀνάπлаго τό, Δ.Κρήτ. κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. ἀνάπλαο Κέρκ. ἀνέπлаго Α.Κρήτ. ὠπλάγου Στερελλ. (Δωρ. Εὐρυταν.) Πληθ. ἀνάπлага τά, Ἀδραμ. Θράκ.(Αἰν.) Ἰμβρ. Δ.Κρήτ. Κυδων. Κύθηρ. Λέσβ. Πάρ. (Λεῦκ.) Πελοπν. (Λακων.) κ.ά. ἀνέπлага Α.Κρήτ. ἀνάπλα Λέσβ.(Μυτιλήν.) Πληθ. ἀνάπλαη Κάμπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. πλάγι. Τὸ ὠπλάγου ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἐπίρρ. ἄνω. Τὸ ἀνάπλα ἐκ τοῦ ἀνάπлага ἀποβληθέντος τοῦ γ μεταξὺ δύο φωνηέντων. Ὁ πληθ. ἀνάπλαη ἐκ τοῦ ἐνικ. *ἀνάπлагος.

1) Τὸ πλάγιον μέρος ἢ τὰ πλάγια μέρη ὄρους, αἱ κλιτύες ἐνθ' ἀν.: Ἀβραὰμ περ' βόλι φύτευε 'ς τ' Ἀι-Γιαννιοῦ τ' ἀνάπлаго, φύτευε τρία δεδρά, μουρνέα, δάφνη καὶ μηλέα (ἐξ ἐπφδ.) Κρήτ. || Φρ. Παίρνω - πιάνω τ' ἀνάπлаго ἢ τ' ἀνάπлага (διευθύνομαι πρὸς τὴν πλαγιὰν τοῦ βουνοῦ) Κρήτ. Πήραμι τοὺ ὠπλάγου ἀπάν' Δωρ. Εὐρυταν. Πῆρε τ' ἀνάπλα Μυτιλήν. Πῆραν τ' ἀνάπлага (ἐσκορπίσθησαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ) Αἰν. Ἐπῆρε τ' ἀνάπлага (περιπλανᾶται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἢ περιπλανᾶται ἀσκοπῶς ἕνεκα ἀπελπισίας ἢ λύπης ἢ τρέλλας κττ. Συνών. φρ. πῆρε τὰ βουνά) Κρήτ. Κύθηρ. κ.ά. Ὁ παλ-λαρὸς ἔπιασε τ' ἀνάπλαη (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κάμπ. || Ἄσμι.

Κι πῆραν τὰ πιδάκια μου τ' ἀνάπлага κι φύγαν

'ς τὰ ξένα κι 'ς τὰ μακρινὰ κι οὐρφανὴ μ' ἀφῆκαν

Αἰν.

Ἀνάθεμα ὅπου ἔστησε τὸ σπίτι μέσ' τὸ διάβα,

τὴν ἐκκλησιὰ 'ς τ' ἀνάπλαο καὶ τὸ λουτρό 'ς τὴ βάδα

Κέρκ. Συνών. ἀνάκλαδο, πλαγιά. 2) Ὁ πληθ. ἀνάπлага ἐπιρρηματ., κατὰ τὰ πλάγια, πρὸς τὰ πλάγια μέρη βουνοῦ Ἀθῆν. Πελοπν. (Λακων.) — ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 38 καὶ 73 ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. χρόν. 15: Ἀνάπлага 'ς τὸ βουνό Λακων. Ἀνάπлага 'ς τὸ λόγγο τὸν πυκνὸ ἀραιόπεφτε τὸ χιόνι ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 38. Χώνεται ἀνάπлага μέσ' 'ς τὸ λόγγο αὐτόθι. 73. Πολεμῶντας αὐτοὶ τρανοῦσαν κατὰ τὸ βουνό, ἀνάπлага, ὥσπου τοὺς ἀφῆκαν πίσω ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἀν.

ἀνάπлагος ἐπίθ. Κρήτ. ἀνάπлагος Κύπρ. — Λεξ. Μπριγκ. ἀνέπлагος Κύπρ. ἀνέπлагος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάπлагο.

1) Ὁ ἔχων τοιχώματα πολὺ πλάγια καὶ πρὸς τὰ ἔξω κλίνοντα, ἀβαθὴς, ἐπὶ ἀγγείων Κύπρ.: Πότσα ἀνέπлага. Κούπ-πα - τσουνκάλα ἀνέπлага. Πιάντ-τον ἀνέπλαον. Συνών. ἄβαθος I, ἀνάρρηχος, ρηχός. 2) Εὐρύς, ἐκτεταμένος Κρήτ.: Ἄσμι.

Πιάνει τ' ἀνάπлага βουνά, τὰ δέδρη ξερριζώνει,
πιάνει δυὸ φίδια ζωδανά, χέλγα τὰ τηγανίζει.

Ἀναπλαῖος ὁ, Πελοπν. (Κορινθ. Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ τοπων. Ἀνάπλι.

Ὁ νοτιοανατολικὸς ἄνεμος ὁ πνέων ἐκ τῆς διευθύνσεως τοῦ Ναυπλίου: Θά 'χουμε Ἀναπλαῖο σήμερα. Συνών. Ἀναπλιώτης.

***ἀναπλάνω**, παθ. ἀναπλάσκουμαι Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. πλάνω, δι' ὃ ἰδ. πλάθω.

Παθ. πλάττομαι, δημιουργοῦμαι: Αἰνιγμ. 'Σ ὄρμάν' ἐγεννέθα, 'ς ὄρμάν' ἐνεπλάστα κι οὐντὰν ἐκατῆβα, οὐλ' ἐντῶκαν ἐμε ἀπ' ἕναν πάσαν (εἰς τὸ δάσος ἐγεννήθη, εἰς τὸ δάσος ἐπλάσθη καὶ ὅταν κατέβην ἐνν. κάτω εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅλοι μὲ ἐκτύπησαν ἀπ' ἕνα μπάτσο. Τὸ κόσκινον) Τραπ.

ἀνάπλата ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. πλάτη.

Ἐπὶ τῆς πλάτης, ἐπὶ τῶν ὤμων: Ἐχει τὸ δουφέκι ἀνάπλата. Συνών. δειάπλата.

ἀναπλέκω ἀμάρτ. ἀναπλέγου Στερελλ. (Φθιώτ.) Μέσ. ἀνεπλέκομαι Κρήτ.

Τὸ ἀρχ. ἀναπλέκω = πλέκω περί τι, περικοσμῶ, περιστέφω.

I) Πλέκω ἐκ νέου τὴν διαλελυμένην κόμην Στερελλ. (Φθιώτ.): Ἄσμι.

Κόρη μου, τοὺ τί ἀναπλέγισι;

—Μηδάρ' ἰγὼ ἀναπλέγουμι; μαννούλλα μ' ἀνάπλιξι.

II) Λύω τὴν πεπλεγμένην κόμην Κρήτ.: Ἄσμι.

Κόρη λυγερή, ξανθὴ καὶ μαυρομμάτα,
ἀνεπλέκετο εἰς ἀντρειωμένον μνημα,
τὰ μαλλάκια τῆς τοῦ δάφο ἐσκεπάσαν.

Συνών. ξεπλέκω.

ἀναπλεξάδι τό, ΜΦιλήντ. Γλωσσογν. 2,224

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. πλεξάδι.

Φυτόν ἀναρριχητικὸν ἐν γένει.

ἀνάπλι τό, (I) Κίμωλ. Νάξ. (Ἐγκαρ. Κορων. Σκαδ. Φιλότ.) Σέριφ. Σίκιν. Σίφν. — Λεξ. Πρω.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀνάπλιον. Πβ. Χωνιάτ. Α 381,22 (ἐκδ. Βόννης) «ἐντυλίξαντες μετὰ ἀναπλίων». Πβ. καὶ Μ'Αμαριώτ. ἐν Byzant. Zeitschr. 34 (1934) 311 καὶ 316.

Μάλλινον κλινοσκέπασμα ὑφαντὸν ἐνθ' ἀν.: Ἐμεῖς παπλώματα δὲ ἀφανούμενε, μονάχα ἀνάπλια Ἐγκαρ. Ἦφηκε ἀδίπλωτο τ' ἀνάπλι Φιλότ.

ἀνάπλι τό, (II) Κάμπ. (Ἐλυμπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀναπλέω.

Ἐκεῖ ἐνθα προσορμίζονται τὰ πλοῖα, λιμὴν: Ἄσμι. Καὶ πέ της πῶς πνιούμεστα 'ς τὸ Σανταρλὴν ἀπόξω, νὰ πιάσ' ἢ μάνα τοῖς γιालοὺς κ' ἢ ἀερφὴ τ' ἀνάπλια.

Ἀναπλιώτης ὁ, Πελοπν. (Κορινθ. Λάστ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ τοπων. Ἀνάπλι.

Ὁ ἐκ τῆς διευθύνσεως τοῦ Ναυπλίου πνέων ἄνεμος ἀνατολικὸς μὲν διὰ τὴν Λάσταν, νοτιοανατολικὸς δὲ διὰ τὴν Κορινθίαν. Συνών. Ἀναπλαῖος.